

ΘΕΜΑ 1ης ΓΡΑΠΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΛΠ22- 2021-2022

«Στην Πολιτεία, σε ένα από τα πιο χαρακτηριστικά χωρία για τη φύση της ψυχής του ανθρώπου, ο Πλάτων προβαίνει σε διαίρεση της ψυχής σε τρία μέρη: στο λογιστικό, το θυμοειδές και το επιθυμητικό. Η διαίρεση αυτή αναπτύσσεται στο βιβλίο Δ΄ της Πολιτείας (436a–444b) και εκφράζεται ξανά στο βιβλίο Θ΄ (588c–592b) στην εικόνα του «θηρίου της ψυχής».

Αφού μελετήσετε τα παραπάνω κείμενα, απαντήστε στα ακόλουθα ερωτήματα, τεκμηριώνοντας τις θέσεις σας με αναφορές στα κείμενα αυτά:

- (α) Με ποια συλλογιστική φθάνει ο Πλάτων στη διαίρεση της ψυχής σε τρία μέρη και πώς αντιλαμβάνεται την υφή και λειτουργία καθενός από αυτά;
- (β) Πώς συνδέει ο Πλάτων την έννοια της δικαιοσύνης με τον ψυχικό βίο του ανθρώπου;»

Έκταση: 1.800–2.100 λέξεις (με περιθώριο απόκλισης $\pm 10\%$).

Παράδοση: έως Δευτέρα, 6 Δεκεμβρίου 2021.

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ**ΚΕΙΜΕΝΟ**

Πλάτων, Πολιτεία. Εισαγ. σημείωμα – μετάφραση – ερμην. σημειώματα Ν. Μ. Σκουτερόπουλος, Αθήνα: Πόλις, 2002, σσ. 304–335 και 696–707.

Πλάτων, Πολιτεία. Μετάφραση Ι. Γρυπάρης, Αθήναι, χ.χ., σσ. 159–173 και 143–148.

Ηλεκτρονικά διαθέσιμο στο σύνδεσμο:

<https://www.greek->

[language.gr/digitalResources/ancient_greek/library/index.html?start=5&author_id=19](https://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/library/index.html?start=5&author_id=19)

9

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΑ ΤΟΥ Ε.Α.Π.

Δήμας, Π., «Η φιλοσοφία του Πλάτωνα», στο: Σ. Βιρβιδάκης & Κ. Ιεροδιακόνου (επιμ.), Ελληνική φιλοσοφία και επιστήμη, τ. Α΄, Πάτρα: Ε.Α.Π., 2000, σσ. 148–156.

Vegetti, M., Ιστορία της αρχαίας φιλοσοφίας, μτφ. – επιστ. επιμ. Γ. Α. Δημητρακόπουλος, Αθήνα: Εκδοτ. οίκος Π. Τραυλός, 2003 (2000), σσ. 167–173.

Απλά και Κατανοητά η Γνώση!

ΛΟΙΠΗ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Annas, J., Εισαγωγή στην Πολιτεία του Πλάτωνα, μτφ. Χ. Γραμμένου, επιμ. Χ. Ζαφειρόπουλος – Π. Μπουρλάκης, Αθήνα: Καλέντης, 2006, σσ. 159–195 και 396–398.
Bormann, K., Πλάτων, μτφ. Ι. Γ. Καλογεράκος, Αθήνα: Ινστιτούτο του Βιβλίου–Α. Καρδαμίτσα, 2006, σσ. 187–198.

Κάλφας, Β. «Ο Πλάτων και η φιλοσοφική Ακαδημία: 6. Ο ρόλος της ψυχής και του έρωτα», στο: Β. Κάλφας & Γ. Ζωγραφίδης, Αρχαίοι έλληνες φιλόσοφοι, Θεσσαλονίκη: Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών, 2006, σσ. 123–126. Ηλεκτρονικά διαθέσιμο στο σύνδεσμο: https://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/history/filosofia/page_047.html

Καραμανώλης, Γ., «Ψυχή, νους και σώμα», στο: του ιδίου (επιμ.), Εισαγωγή στην αρχαία φιλοσοφία, Ηράκλειο Κρήτης / Αθήνα: Π.Ε.Κ., 2017, σσ. 345–347.

Long, A.A. «κεφ. 3. Η πολιτικοποιημένη ψυχή και η κυριαρχία του λόγου» στο Νους, ψυχή και σώμα στον αρχαίο ελληνικό στοχασμό. Μετάφραση Δ. Παπουτσάκη. Ηράκλειο: ΠΕΚ, 2019, σσ. 115-48

Pappas, N., Πολιτεία του Πλάτωνα. Ένας οδηγός ανάγνωσης, μτφ. Δ. Παπαγιαννάκος, επιστ. επιμ. Ι. Πατσιώτη, Αθήνα: Εκδόσεις Οκτώ, 2006, σσ. 91–110 και 192–193.

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	4
1. Τα τρία μέρη της ψυχής	4
2. Η σύνδεση δικαιοσύνης και ανθρώπινου ψυχικού βίου	6
Συμπεράσματα	9
Βιβλιογραφία	10

Εισαγωγή

Το θέμα της πλατωνικής *Πολιτείας* είναι η παρουσίαση της Ιδέας της Δικαιοσύνης (Δήμας, 2000: 153). Στην εργασία αυτή περιγράφεται αρχικά η συλλογιστική με την οποία ο Πλάτων καταλήγει να διακρίνει την ψυχή σε τρία μέρη, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο συνδέει τον ανθρώπινο ψυχικό βίο με την έννοια της δικαιοσύνης. Στο τέλος παρατίθενται τα συμπεράσματα από την εκπόνηση της εργασίας αυτής.

1. Τα τρία μέρη της ψυχής

Ο Πλάτων περιγράφει αρχικά τρεις δυνάμεις από τις οποίες προέρχονται οι πράξεις: τη δύναμη με την οποία μαθαίνουμε, τη δύναμη με την οποία οργιζόμαστε και τη δύναμη με την οποία αποζητούμε ηδονές σχετικές με την τροφή και την ερωτική απόλαυση (Πολιτεία: 436a). Στο σημείο αυτό θέτει ωστόσο το εξής ερώτημα του αυτές οι δυνάμεις αποτελούν ένα πράγμα ή αν είναι τελείως διαφορετικές.

Προκειμένου να απαντήσει το παραπάνω ερώτημα διατυπώνει τη θέση ότι ένα πράγμα δεν μπορεί να λειτουργεί αντίθετα προς τον εαυτό του και προς ένα αντικείμενο. Επικαλούμενος όμως το παράδειγμα ενός ανθρώπου που παραμένει στην ίδια θέση ενώ ταυτόχρονα κουνά τα άκρα του (Πολιτεία: 436c-436d), αλλά και μιας σβούρας που κινείται χωρίς η μύτη της να αλλάζει θέση (Πολιτεία: 436d), καταλήγει στο ότι ένα πράγμα μπορεί να έχει και στάση και κίνηση, δηλαδή με άλλα λόγια να πάθει, να είναι ή να λειτουργεί αντίθετα προς τον εαυτό του και σε σχέση με ένα αντικείμενο, υπό την προϋπόθεση ότι μιλάμε για διαφορετικά μέρη του ίδιου όμως πράγματος (Πολιτεία 436e- 437a), όπως συμβαίνει με τα άκρα του ανθρώπου ή το σώμα της σβούρας.

Στη συνέχεια διακρίνει τις επιθυμίες ως ιδιαίτερη κατηγορία και την πείνα και τη δίψα ως τις πλέον πρωταρχικές επιθυμίες (Πολιτεία: 347d). Οι διάφορες επιθυμίες στρέφονται εκ φύσεως προς συγκεκριμένα αντικείμενα όπως συμβαίνει για παράδειγμα με τη δίψα που στρέφεται στο πιότο (Πολιτεία: 347e), και μάλιστα πάντα και εγγενώς προς κάτι καλό, για παράδειγμα στο καλό ποτό (Πολιτεία: 438a). Ο Πλάτων παρατηρεί ωστόσο ότι μπορεί κάποιος να διψά και την ίδια στιγμή να μη θέλει να πιεί, όπως ένα τοξότης που ταυτόχρονα τραβά και απωθεί το τόξο (Πολιτεία: 439b-439c). Έτσι ο Πλάτων καταλήγει στο ότι η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να εξηγηθεί αποκλειστικά

Απλά και Κατανοητά η Γνώση!

από την επιθυμία της δίψας (Πολιτεία: 439b-439c), αφού όπως προαναφέρθηκε το πράγμα δεν μπορεί να πάθει, να είναι ή να λειτουργεί αντίθετα προς τον εαυτό του και σε σχέση με ένα αντικείμενο, εκτός και αν μιλάμε για διαφορετικά μέρη του ίδιου πράγματος (Πολιτεία 436e- 437a). Έτσι, καταλήγει στο ότι όπως στην περίπτωση του τοξότη που άλλο χέρι τραβά και άλλο χέρι εμποδίζει, έτσι και στην περίπτωση της δίψας, το εμπόδιο οφείλεται όχι μόνο σε κάτι διαφορετικό από αυτήν, αλλά και σε κάτι ανώτερο από αυτήν, εφ' όσον τελικά αυτό υπερισχύει της δίψας (Πολιτεία: 439b-439c). Αυτό το διαφορετικό που υπερισχύει των επιθυμιών ο Πλάτων το ονομάζει λογιστικόν, επειδή γεννιέται από το λογισμό της ψυχής και το κατατάσσει στην ψυχή μαζί με το επιθυμητικόν, το οποίο είναι αντιθέτως αλόγιστον, εφ' όσον σχετίζεται με τις σωματικές επιθυμίες και απολαύσεις (Πολιτεία: 439d). Αλλού χαρακτηρίζει μάλιστα το λογιστικόν μικρό σε έκταση (Πολιτεία: 442c), αλλά σοφό, αφού γνωρίζει τί συμφέρει το κάθε μέρος χωριστά και που γνωρίζει τί συμφέρει όλη την ψυχή μακροπρόθεσμα (Δήμας, 200: 151· Πολιτεία: 442c) και υποστηρίζει ότι αυτό έχει τη φροντίδα ολόκληρης της ψυχής και την ευθύνη διακυβέρνησης του επιθυμητικού, αφού το τελευταίο απλώνεται στο μεγαλύτερο μέρος της ψυχής και έχει την τάση να ισχυροποιείται και να αποπειράται την υποδούλωση της ψυχής (Πολιτεία: 441e, 442a-b). Αντίστοιχα, σοφός άνθρωπος είναι εκείνος που κυβερνάται από το λογιστικόν του (Πολιτεία: 442c).

Με παρόμοια συλλογιστική ο Πλάτων καταλήγει να διακρίνει και ένα τρίτο μέρος της ψυχής, το οποίο το ονομάζει θυμοειδές (Πολιτεία: 440e και 441a). Αρχικά, ο συνομιλητής του Πλάτων θεωρεί ότι η προαναφερθείσα δύναμη του να οργίζεται κανείς ταυτίζεται με το επιθυμητικόν (Πολιτεία: 439e). Ο Πλάτων φέρνει όμως το παράδειγμα ενός ανθρώπου ο οποίος θύμωσε με τον εαυτό του επειδή το επιθυμητικόν του ασκούσε βία στο λογιστικό του (Πολιτεία: 440a-440b). Δεδομένου ότι το πράγμα δεν μπορεί να πάθει, να είναι ή να λειτουργεί αντίθετα προς τον εαυτό του και σε σχέση με ένα αντικείμενο, εκτός και αν μιλάμε για διαφορετικά μέρη του ίδιου πράγματος (Πολιτεία 436e- 437a), ο θυμός θα πρέπει να είναι κάτι διαφορετικό από το επιθυμητικόν. Στο σημείο αυτό βέβαια ο Πλάτων θεωρεί αναγκαίο να καταδείξει και τη διάκριση του θυμοειδούς από το λογιστικόν. Τα παιδιά λέει γεννιούνται γεμάτα θυμό, όμως κάποια αποκτούν νου (Πολιτεία: 441a), ενώ έπειτα παραπέμπει και στον Όμηρο, στον οποίο φαίνεται ξεκάθαρα η διάκριση θυμού και λογισμού (Πολιτεία: 441c).

Απλά και Κατανοητά η Γνώση!

Όσο πιο ευγενική φύση έχει μάλιστα κανείς, τόσο λιγότερο θυμώνει με τις επιθυμίες του, καθώς το θυμοειδές συνεργάζεται με και υπερασπίζεται το λογιστικόν, όπως ένα σκυλί που υπακούει τον τσοπάνο (Πολιτεία: 440c-440d, 440e, 441e), διότι συγκινείται από πράγματα που είναι καλά (Δήμας, 2000: 152). Ο άνθρωπος χαρακτηρίζεται μάλιστα ανδρείος όταν το θυμοειδές του υπακούει στο λογιστικό του (Πολιτεία: 442b-c). Ο Πλάτων παρατηρεί παράλληλα, ότι το αντίθετο, δηλαδή να συνεργαστεί ο θυμός με το επιθυμητικόν ενάντια στο λογιστικόν, δε συμβαίνει σε κανέναν (Πολιτεία: 440b' Borgmann, 2006: 190). Σε κάθε περίπτωση, όταν τα εξουσιαζόμενα μέρη δεν ξεσηκώνονται εναντίον εκείνου που εξουσιάζει, τότε το άτομο θεωρείται σώφρον (Πολιτεία: 442c-d).

2. Η σύνδεση δικαιοσύνης και ανθρώπινου ψυχικού βίου

Τρεις βασικές αρετές λοιπόν, η σωφροσύνη, η ανδρεία και η σοφία, αντιστοιχούν στα τρία μέρη της ψυχής, και χαρακτηρίζουν τον ενάρετο βίο. Σε αυτές προστίθεται και η δικαιοσύνη, που αντιστοιχεί στην ισορροπία του συνόλου. Δίκαιος άνθρωπος είναι αυτός που έχει καταφέρει να εναρμονίσει τα τρία μέρη της ψυχής του και να τα φέρει σε ισορροπία (Δήμας, 2000: 155' Κάλφας & Ζωγραφίδης, 2006), ο άνθρωπος στον οποίο κάθε μέρος της ψυχής πράττει τα δικά του όσον αφορά τις σχέσεις εξουσίας και υποταγής (Πολιτεία: 443b). Ο δίκαιος δεν επιτρέπει στα διάφορα μέρη να κάνουν άλλα από αυτά που τους αρμόζουν, ούτε να ανακατεύεται το ένα στις υποθέσεις του άλλου, αλλά τα συνταιριάζει αρμονικά (Πολιτεία: 443d). Αδικία αντιθέτως είναι η επανάσταση ενός μέρους της ψυχής εναντίον όλης της ψυχής και πιο συγκεκριμένα η επανάσταση των μερών εκείνων που από τη φύση τους δεν έχουν την εξουσία, δηλαδή του θυμοειδούς και του επιθυμητικού (Πολιτεία: 444b).

Η σύνδεση της δικαιοσύνης και του ανθρώπινου ψυχικού βίου γίνεται μέσα από εικόνες, ή αλλιώς μέσα από την αλληγορία ενός θηρίου (Borgmann, 2006: 197). Προκειμένου να δείξει την επίδραση της δικαιοσύνης και της αδικίας στην ανθρώπινη ψυχή, ο Πλάτων ζητά από το συνομιλητή του να φανταστεί ένα πολύμορφο και πολυκέφαλο τέρας, το οποίο θυμίζει μυθολογία και το οποίο παράγει μόνο του και μεταβάλλει κεφάλια, άλλα ήμερα και άλλα άγρια, κατά τη θέλησή του (Πολιτεία: 588c). Το τέρας αυτό συμβολίζει το επιθυμητικόν (Borgmann, 2006: 197). Έπειτα, ζητά από το συνομιλητή του να φανταστεί άλλες δύο εικόνες, μία λιονταριού (το θυμοειδές) και μία ανθρώπου (το λογιστικόν), ζητώντας του παράλληλα να φανταστεί ότι το τέρας

Απλά και Κατανοητά η Γνώση!

είναι πιο μεγάλο από το λιοντάρι και το λιοντάρι πιο μεγάλο από τον άνθρωπο. Έπειτα, του ζητάει να ενώσει τις εικόνες σε ένα ενιαίο όλον (Bormann, 2006: 197· Πολιτεία: 588d) και τέλος του ζητάει να φανταστεί ότι αυτό το όλον περιβάλλεται από ένα εξωτερικό περίβλημα ανθρώπου, τέτοιο που να μην μπορεί να δει κανείς άμεσα το εσωτερικό του (Πολιτεία: 588e).

Στη συνέχεια, ο Πλάτων υποστηρίζει πως αν κάποιος λέει ότι η αδικία είναι συμφέρουσα και η δικαιοσύνη ασύμφορη, είναι σαν να λέει ότι είναι συμφέρον να καλοανατρέφουμε το τέρας, να τρανεύουμε το λιοντάρι και να αφήνουμε τον άνθρωπο να σέρνεται από τα άλλα δύο και να μην τα συνταιριάζει, με αποτέλεσμα αυτά να αλληλοτρώνονται και ο ίδιος να πεθαίνει (Πολιτεία: 589a). Αν όμως κάποιος λέει ότι δικαιοσύνη ωφελεί, είναι σαν να λέει ότι ο εσωτερικός άνθρωπος πρέπει να είναι επικρατέστερος και σε συνεργασία με το λιοντάρι πρέπει ως άλλος γεωργός να εμποδίζει τα άγρια κεφάλια να φυτρώνουν και να καλλιεργεί τα ήρεμα, φροντίζοντας ταυτόχρονα λιοντάρι και τέρας να συνταιριάζουν (Πολιτεία: 589b). Στο σημείο αυτό, ο Πλάτων θεωρεί αυταπόδεικτο ότι καλό είναι η υποταγή του άγριου στο ήμερο και αισχρό το αντίστροφο (Πολιτεία: 589d), ενώ παράλληλα φέρνει το παράδειγμα ενός ανθρώπου που παίρνει χρήματα αδίκως πουλώντας τα παιδιά του, προκειμένου να δείξει ότι η αδικία δεν μπορεί να είναι συμφέρουσα (Καραμανώλης, 2017: 345-346· Πολιτεία: 589e). Σε κάθε περίπτωση, μέσω της αλληγορίας αυτής, ως δικαιοσύνη θεωρούνται οι φυσικές σχέσεις εξουσίας μεταξύ των διάφορων μερών της ψυχής, η ισορροπία δηλαδή και ως αδικία το αντίθετο (Bormann, 2006: 197).

Θα πρέπει λοιπόν ο άδικος άνθρωπος, εκείνος στον οποίο το λογιστικό δεν κυβερνά, να κυβερνάται από έναν τέλειο άνθρωπο (Πολιτεία: 590c), ακόμα και αν αυτός του επιβάλλεται εξωτερικά και όχι εσωτερικά, καθότι κάτι τέτοιο, το να γίνει δίκαιος ή τουλάχιστον να συμπεριφέρεται δίκαια είναι, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, προς το συμφέρον του (Πολιτεία: 590d). Τέτοιοι άνθρωποι που χρήζουν σοφής διακυβέρνησης είναι οι διάφοροι επαγγελματίες τεχνίτες (Πολιτεία: 441a, 590c), οι οποίοι κυριαρχούνται από το επιθυμητικόν τους και οι οποίοι μπορούν να αναλάβουν την τροφοδοσία της πόλης και την κάλυψη των διάφορων αναγκών τους, αλλά και οι επίκουροι, οι οποίοι κυριαρχούνται από το θυμοειδές τους και οι οποίοι γίνονται ως εκ τούτου οι πολεμιστές της πολιτείας (Δήμας, 2000: 153- 154· Πολιτεία: 441a), εκείνοι που αναλαμβάνουν την προστασία της πόλης από τους εξωτερικούς εχθρούς συνεργαζόμενοι με και υποστηρίζοντας τους κυβερνήτες (Πολιτεία: 442b).

Απλά και Κατανοητά η Γνώση!

Ο νόμος και η τιμωρία που αυτός επιφέρει, μπορεί να εξημερώσει τα άγρια μέρη της ψυχής τους και να ελευθερώσει τα ήμερα, ώστε να εθιστεί η ψυχή στο δρόμο της αρετής (Πολιτεία: 591b). Μπορεί δηλαδή να έχει την ίδια επίδραση που έχει στα παιδιά η διδασκαλία, τα οποία χειραφετούνται όταν έχουν την έχουν κάνει κτήμα τους (Πολιτεία: 590e- 591a). Αυτοί -οι ελάχιστοι (Κάλφας & Ζωγραφίδης, 2006)- που χειραφετούνται και μπορούν να επιβληθούν αρχικά στον εαυτό τους και κατά επέκταση στους άλλους που αδυνατούν να επιβληθούν στον εαυτό τους, εντάσσονται στους κυβερνήτες (Πολιτεία: 592a), οι οποίοι διασφαλίζουν ότι κάθε τάξη κάνει το δικό της έργο, ώστε, όπως στην ψυχή, έτσι και στην πόλη να επικρατεί δικαιοσύνη (Πολιτεία: 441d-e). Για το λόγο αυτό, αυτοί συγκεντρώνουν στα χέρια τους όλες τις εξουσίες, εκτελεστική, νομοθετική και δικαστική (Δήμας, 2000: 153). Τη διάκριση των τριών τάξεων έρχεται μάλιστα να συμπληρώσει μία ακόμα εικόνα, αυτή που παρομοιάζει τους τεχνίτες με το σίδηρο, τους πολεμιστές με το ασήμι και τους κυβερνήτες με το χρυσό (Vegetti, 2003: 172). Αν και η εικόνα παραπέμπει στην εποχή της αριστοκρατίας, ο Πλάτων δεν θεωρεί ότι η κοινωνική θέση εξαρτάται από τη γέννηση, αλλά από την απόδοση κατά την εκπαιδευτική πορεία.

Σε κάθε περίπτωση, οι κυβερνήτες με το έργο τους επιστρέφουν στην πόλη αυτό που και οι ίδιοι έλαβαν. Έτσι, δικαιοσύνη, άνθρωπος και πόλη εμπλέκονται σε ένα σύστημα δυναμικής αλληλεπίδρασης. Ο Πλάτων λέει χαρακτηριστικά ότι «*Δικαιοσύνη είναι η δύναμη που φτιάχνει τέτοιους ανθρώπους και τέτοιες πόλεις*» (Πολιτεία:443b4-5). Μέσω σοφών ανθρώπων η πόλη γίνεται σοφή και μέσω μιας σοφής πόλης τα άτομα γίνονται σοφά (Πολιτεία:441c). Όπως ανδρείο είναι το άτομο που υποτάσσει το θυμοειδές στο λογιστικό, έτσι και η πόλη θεωρείται ανδρεία όταν οι πολεμιστές υπακούν στους άρχοντες και συνεργάζονται με αυτούς (Πολιτεία: 442b-c). Σωφροσύνη είναι να υποτάσσονται οι εξουσιαζόμενοι στους εξουσιαστές και το ίδιο ισχύει και για το άτομο και για την πόλη (Πολιτεία: 442c-d). «*Τα ίδια πράγματα που υπάρχουν στην πόλη, υπάρχουν απαράλλαχτα στην ψυχή του καθενός*» (Πολιτεία: 441c5-7). Τα χαρακτηριστικά των ατόμων και της πόλης είναι κοινά. Κάθε ένας έχει μέσα του τα ίδια είδη χαρακτήρα και τα ίδια γνωρίσματα που έχει και η πόλη, ενώ παράλληλα το φρόνημα της πόλης εξαρτάται από τους πολίτες της (Πλάτων, Πολιτεία: 435e). Ένας άνθρωπος είναι δίκαιος με τον ίδιο τρόπο που είναι και η πόλη δίκαιη (Πολιτεία: 441d).

Απλά και Κατανοητά η Γνώση!

Συμπεράσματα

Η συλλογιστική πορεία του Πλάτωνα όσον αφορά τη διάκριση των μερών της ψυχής είναι μια αργή και επίπονη θεωρητική διαδρομή που δομείται με επιχειρήματα λογικά, των οποίων οι προκείμενες πολλές φορές αντλούνται από παραδείγματα της καθημερινής ζωής. Κατά τη σύνδεση της έννοιας της δικαιοσύνης με τον ανθρώπινο ψυχικό βίο ωστόσο, η επιχειρηματολογία συμπληρώνεται από μία αλληγορία με μυθολογικά στοιχεία, η οποία αποτελεί έναν σύντομο εκφραστικό δρόμο (Vegetti, 2003: 167- 168). Ο Πλάτων ξεκαθαρίζει ωστόσο ότι πρόκειται απλώς για εικόνες που προσφέρουν μια ενορατική αναπαράσταση όσων θέλει να πει και δεν υποστηρίζει ότι οι εικόνες αυτές είναι και η πραγματικότητα. Πράγματι, το μυθολογικό στοιχείο στον Πλάτωνα έρχεται απλώς να πλαισιώσει το θεωρητικό προβληματισμό (Vegetti, 2003: 173).

Βιβλιογραφία

Bormann, K., Πλάτων, μτφ. Ι. Γ. Καλογεράκος, Αθήνα: Ινστιτούτο του Βιβλίου–Α. Καρδαμίτσα, 2006.

Δήμας, Π., «Η φιλοσοφία του Πλάτωνα», στο: Σ. Βιρβιδάκης & Κ. Ιεροδιακόνου (επιμ.), Ελληνική φιλοσοφία και επιστήμη, τ. Α΄, Πάτρα: Ε.Α.Π., 2000.

Κάλφας, Β. «Ο Πλάτων και η φιλοσοφική Ακαδημία: 6. Ο ρόλος της ψυχής και του έρωτα», στο: Β. Κάλφας & Γ. Ζωγραφίδης, Αρχαίοι έλληνες φιλόσοφοι, Θεσσαλονίκη: Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών, 2006, σσ. 123–126. Ηλεκτρονικά διαθέσιμο στο σύνδεσμο: https://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/history/filosofia/page_047.html

Καραμανώλης, Γ., «Ψυχή, νους και σώμα», στο: του ιδίου (επιμ.), Εισαγωγή στην αρχαία φιλοσοφία, Ηράκλειο Κρήτης / Αθήνα: Π.Ε.Κ., 2017.

Πλάτων, Πολιτεία. Εισαγ. σημείωμα – μετάφραση – ερμην. σημειώματα Ν. Μ. Σκουτερόπουλος, Αθήνα: Πόλις, 2002.

Πλάτων, Πολιτεία. Μετάφραση Ι. Γρυπάρης, Αθήναι, χ.χ., Ηλεκτρονικά διαθέσιμο στο σύνδεσμο: https://www.greeklanguage.gr/digitalResources/ancient_greek/library/index.html?start=5&author_id=199

Vegetti, M., Ιστορία της αρχαίας φιλοσοφίας, μτφ. – επιστ. επιμ. Γ. Α. Δημητρακόπουλος, Αθήνα: Εκδοτ. οίκος Π. Τραυλός, 2003 (2000).